

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-31-10

Druk nr 2915
Warszawa, 31 marca 2010 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy - Kodeks
postępowania karnego oraz niektórych
innych ustaw.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych
innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 237:

a) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadkach niecierpiących zwłoki kontrolę i utrwalanie rozmów telefonicznych może zarządzić prokurator, który jest obowiązany zwrócić się w terminie 3 dni do sądu z wnioskiem o zatwierdzenie postanowienia. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wniosku w terminie 5 dni na posiedzeniu bez udziału stron. W wypadku niezatwierdzenia postanowienia prokuratora sąd zarządza zniszczenie wszystkich utrwalonych zapisów. Zaskarżenie postanowienia wstrzymuje jego wykonanie.”,

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawę z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 62, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 46.

b) dodaje się § 8 w brzmieniu:

„§ 8. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas kontroli i utrwalania rozmów jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest możliwe zarządzenie takiej kontroli.”;

2) po art. 237 dodaje się art. 237a i 237b w brzmieniu:

„Art. 237a. Jeżeli w wyniku kontroli uzyskano dowód popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 237 § 3, popełnionego przez osobę, wobec której kontrola była stosowana, innego niż objęte zarządzeniem kontroli, albo popełnionego przez inną osobę, prokurator w czasie trwania kontroli albo nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od jej zakończenia może wystąpić do sądu z wnioskiem o wyrażenie zgody na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym. Sąd wydaje postanowienie w przedmiocie wniosku w terminie 14 dni na posiedzeniu bez udziału stron.

Art. 237b. Do postanowienia wydanego na podstawie art. 237a przepisy art. 239 stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 238:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Prokurator po zakończeniu kontroli wnosi o zniszczenie wszystkich utrwalonych zapisów, jeżeli w całości nie mają znaczenia dla postępowania karnego. Sąd zarządza niezwłocznie zniszczenie utrwalonych zapisów na posiedzeniu bez udziału stron.”;

b) dodaje się § 4 i 5 w brzmieniu:

„§ 4. Po zakończeniu postępowania przygotowawczego prokurator wnosi o zarządzenie zniszczenia utrwalonych zapisów w części, w jakiej nie mają znaczenia dla postępowania karnego, w którym zarządzono kontrolę i utrwalanie rozmów, oraz nie stanowią dowodu, o którym mowa w art. 237a. Sąd orzeka w przedmiocie wniosku na posiedzeniu, w którym mogą wziąć udział strony.

§ 5. Z wnioskiem o zarządzenie zniszczenia utrwalonych zapisów, nie wcześniej niż po zakończeniu postępowania przygotowawczego, może wystąpić także osoba wymieniona w art. 237 § 4. Sąd orzeka w przedmiocie wniosku na posiedzeniu, w którym mogą wziąć udział strony oraz wnioskodawca.”;

4) art. 239 otrzymuje brzmienie:

„Art. 239. § 1. Ogłoszenie postanowienia o kontroli i utrwalaniu rozmów telefonicznych osobie, której ono dotyczy, może być odroczone na czas niezbędny ze względu na dobro sprawy.

§ 2. Ogłoszenie postanowienia, o którym mowa w § 1, w postępowaniu przygotowawczym może być odroczone nie później niż do czasu zakończenia tego postępowania.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) nadzór nad prawidłowością inicjowania i przeprowadzania czynności operacyjno-rozpoznawczych organów ścigania w zakresie przewidzianym w ustawach regulujących organizację i przedmiot działania tych organów;”;

2) po art. 10e dodaje się art. 10ea w brzmieniu:

„Art.10ea. Prokurator Generalny przedstawia Sejmowi i Senatowi jawną roczną informację o łącznej liczbie osób, wobec których został skierowany wniosek o zarządzenie kontroli i utrwalania rozmów lub wniosek o zarządzenie kontroli operacyjnej, ze wskazaniem liczby osób, co do których:

1) sąd zarządził kontrolę i utrwalanie rozmów lub kontrolę operacyjną,

2) sąd odmówił zarządzenia kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej,

3) wniosek o kontrolę operacyjną nie uzyskał zgody prokuratora,

z wyszczególnieniem liczby osób w wymienionych kategoriach, co do których o kontrolę operacyjną wnioskował organ Policji.”;

3) w art. 18 w ust. 1 dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) sposób realizacji kompetencji prokuratora w zakresie nadzoru nad czynnościami

---

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 136, poz. 959 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 4, Nr 26, poz. 156 i 157, Nr 56, poz. 459, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474, Nr 219, poz. 1706 i Nr 223, poz. 1777.

operacyjno-rozpoznawczymi organów ścigania.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 19:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji albo komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego, z uwagi na siedzibę składającego wniosek organu Policji, prokuratora okręgowego może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;”,

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 1, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny tej kontroli.”,

---

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone: w Dz. U. z 2007 r. Nr 57, poz. 390, Nr 120, poz. 818, Nr 140, poz. 981 i Nr 165, poz. 1170, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 171, poz. 1065 i Nr 237, poz. 1651 oraz z 2009 r. Nr 22 poz. 120, Nr 62, poz. 504, Nr 85, poz. 716, Nr 97, poz. 803, Nr 98, poz. 817, Nr 115, poz. 959, Nr 157, poz. 1241, Nr 168, poz. 1323, Nr 195, poz. 1502, Nr 201, poz. 1540, Nr 206, poz. 1589 i Nr 223, poz. 1777.

e) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 8 i 9, stosuje się odpowiednio ust. 1a i 7. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wnioski, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.”,

f) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”,

g) po ust. 15 dodaje się ust. 15a – 15e w brzmieniu:

„15a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

15b. Prokurator, o którym mowa w ust. 1, podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

15c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej, albo przez inną osobę, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 3.

15d. Wniosek, o którym mowa w ust. 15c, prokurator kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia kontroli operacyjnej.

15e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 15c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez prokuratora.”,

h) ust. 17 otrzymuje brzmienie:

„17. Zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Policji, który wnioskował o zarządzenie kontroli operacyjnej.”,

i) po ust. 17 dodaje się ust. 17a w brzmieniu:

„17a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 17, organ Policji jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”,

j) ust. 22 otrzymuje brzmienie:

„22. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przedstawia corocznie Sejmowi i Senatowi informację o działalności określonej w ust. 1 – 21, w tym informacje i dane, o których mowa w art. 20 ust. 3.”;

2) w art. 19a:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, na czas określony, czynności, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego, z uwagi na siedzibę składającego wniosek organu Policji, prokuratora okręgowego, którego na bieżąco informuje o wynikach przeprowadzonych czynności. Prokurator może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przed wydaniem pisemnej zgody prokurator zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi przeprowadzenie czynności, o których mowa w ust. 1.”,

c) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Czynności, o których mowa w ust. 1, zarządza się na czas nie dłuższy niż 3 miesiące. Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 3, jednorazowo

przedłużyć stosowanie czynności na czas nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, jeżeli nie ustaly przyczyny ich zarządzenia. Ust. 3a stosuje się odpowiednio.

5. W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1, pojawiają się nowe okoliczności istotne dla sprawdzenia uzyskanych wcześniej wiarygodnych informacji o przestępstwie oraz ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 3, zarządzić kontynuowanie czynności przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 4. Ust. 3a stosuje się odpowiednio.”,

d) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 3, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

8. Zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Policji, który wnioskuje o zarządzenie czynności.”,

e) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 8, organ Policji jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania prokuratora, o którym mowa w ust. 3.”;

3) w art. 19b:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia się niezwłocznie prokuratora okręgowego, właściwego z uwagi na siedzibę zarządzającego dokonanie czynności organu Policji. Prokurator może nakazać zaniechanie czynności w każdym czasie.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje prokuratorowi, o którym mowa w ust. 2, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2005 r. Nr 234, poz. 1997, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9e:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej, po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, lub na pisemny wniosek komendanta oddziału Straży Granicznej, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora okręgowego może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) komendant oddziału Straży Granicznej, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora, o którym mowa w ust. 2,”,

d) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

---

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 170, poz. 1218, z 2007 r. Nr 57, poz. 390 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 86, poz. 521, Nr 195, poz. 1199, Nr 216, poz. 1367 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120, Nr 85, poz. 716, Nr 98, poz. 817, Nr 157, poz. 1241, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540.

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;”,

e) ust. 9 – 11 otrzymują brzmienie:

„9. Kontrolę operacyjną zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Sąd okręgowy może, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, wydać postanowienie o jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli.

10. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawią się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę wnioskującego organu Straży Granicznej, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Straży Granicznej lub komendanta oddziału Straży Granicznej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, może wydać postanowienie o kontroli operacyjnej prowadzonej przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa w ust. 9.

11. Do wniosków, o których mowa w ust. 4, 9 i 10, stosuje się odpowiednio ust. 1a i 8. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 4, 9 lub 10, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzonej w tej sprawie.”,

f) ust. 16 otrzymuje brzmienie:

„16. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej przekazuje właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”,

g) po ust. 16 dodaje się ust. 16a – 16e w brzmieniu:

„16a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

16b. Prokurator, o którym mowa w ust. 1, podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

16c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek prokuratora, o którym mowa w ust. 1, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 4.

16d. Wniosek, o którym mowa w ust. 16c, prokurator kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia kontroli operacyjnej.

16e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 16c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez prokuratora.”,

h) po ust. 18 dodaje się ust. 18a w brzmieniu:

„18a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 18, organ Straży Granicznej jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”;

2) w art. 9f:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komendant Główny Straży Granicznej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 1 – 5, a komendant oddziału Straży Granicznej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w ust. 1 pkt 2 – 5, może zarządzić, na czas określony, czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora okręgowego właściwego ze względu na siedzibę organu Straży Granicznej

zarządzającego te czynności, którego na bieżąco informuje o ich wynikach. Prokurator może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przed wydaniem pisemnej zgody prokurator zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi przeprowadzenie czynności, o których mowa w ust. 1 i 2.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, zarządza się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Komendant Główny Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej może, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 3, jednorazowo przedłużyć stosowanie czynności na okres nie dłuższy niż kolejne 3 miesiące, jeżeli nie ustały przyczyny ich zarządzenia. Ust. 3a stosuje się odpowiednio.”,

d) ust. 6 i 6a otrzymują brzmienie:

„6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej przekazuje właściwemu prokuratorowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 3, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.

6a. Zgromadzone podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub dowodów mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Straży Granicznej, który wnioskuje o zarządzenie czynności.”,

e) po ust. 6a dodaje się ust. 6b w brzmieniu:

„6b. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 6a, organ Straży Granicznej jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 3.”;

3) w art. 9g:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zawiadamia się niezwłocznie właściwego ze względu na siedzibę organu zawiadamiającego prokuratora okręgowego, który może nakazać zaniechanie czynności w każdym czasie.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Straży Granicznej lub komendant oddziału Straży Granicznej przekazuje prokuratorowi okręgowemu, o którym mowa w ust. 2, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 65, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36c:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– jeżeli inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, Sąd Okręgowy w Warszawie, zwany dalej „Sądem”, na pisemny wniosek Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

---

⁶⁾ Zmiany teksty jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 137, poz. 1302, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 91, poz. 868, Nr 171, poz. 1800 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 132, poz. 1110 i Nr 183, poz. 1537, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 137, poz. 1302, Nr 157, poz. 119, Nr 191, poz. 1413 i Nr 217, poz. 1590, z 2007 r. Nr 171, poz. 1207, z 2008 r. Nr 110, poz. 707, Nr 209, poz. 1318 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 85, poz. 716, Nr 166, poz. 1317 i Nr 201, poz. 1540.

c) w ust. 5 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;”

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Do wniosków, o których mowa w ust. 2, 6 i 7, stosuje się odpowiednio ust. 1a i 5. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 2, 6 lub 7, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.”;

2) w art. 36ca ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych przez wywiad skarbowy w celu wykrycia, ustalenia sprawców oraz uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw, o których mowa w art. 36c ust. 1, Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej może zarządzić niejawnie nadzorowanie wytwarzania, przemieszczania i przechowywania przedmiotów przestępstwa oraz obrotu nimi, jeżeli nie stworzy to zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego oraz jeżeli inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne.”;

3) w art. 36d:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Materiały uzyskane w czasie prowadzenia czynności wywiadu skarbowego, w tym materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej lub niejawnego nadzorowania wytwarzania, przemieszczania, przechowywania i obrotu przedmiotami przestępstwa, które:

1) zawierają informacje mające znaczenie dla postępowania kontrolnego, są przekazywane właściwemu miejscowo organowi kontroli skarbowej, w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania kontrolnego;

2) zawierają dowody pozwalające na wszczęcie albo mające znaczenie dla postępowania w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe, Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej przekazuje Prokuratorowi Generalnemu.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a – 1e w brzmieniu:

„1a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest

dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot, albo w postępowaniu kontrolnym.

1b. Prokurator Generalny podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania materiałów przekazanych na podstawie art. 36d ust. 1 pkt 2. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

1c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek Prokuratora Generalnego o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe orzeka postanowieniem Sąd.

1d. Wniosek, o którym mowa w ust. 1c, Prokurator Generalny kieruje do Sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia zakończenia kontroli operacyjnej.

1e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 1c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez Prokuratora Generalnego.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Materiały uzyskane w wyniku czynności podjętych na podstawie art. 36aa ust. 1, art. 36b ust. 1, art. 36c ust. 1 i 2 lub art. 36ca ust. 1, niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania w sprawach o przestępstwa lub przestępstwa skarbowe albo niemające znaczenia dla postępowania kontrolnego, podlegają niezwłocznemu, komisijnemu i protokołarnemu zniszczeniu.”,

d) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 3, zgromadzonych na podstawie art. 36c ust. 1 i 2 oraz art. 36ca ust. 1, Generalny Inspektor Kontroli Skarbowej jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania Prokuratora Generalnego.”;

4) w art. 36e ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Informacje uzyskane w czasie prowadzenia czynności operacyjno-rozpoznawczych lub czynności podejmowanych na podstawie art. 36b ust. 1 mogą

być wykorzystywane przez organy i jednostki organizacyjne kontroli skarbowej dla celów postępowania kontrolnego lub postępowania w sprawach o przestępstwo skarbowe.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. Nr 123, poz. 1353, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, wojskowy sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, lub na pisemny wniosek komendanta oddziału Żandarmerii Wojskowej, złożony po uzyskaniu zgody Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej i pisemnej zgody właściwego wojskowego prokuratora okręgowego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków,”,

d) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Do wniosków, o których mowa w ust. 4, 9 i 10, stosuje się odpowiednio ust. 1a i 8. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 4, 9 lub 10, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzonej w tej sprawie.”,

---

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 89, poz. 804, z 2003 r. Nr 113, poz. 1070 i Nr 139, poz. 1326, z 2004 r. Nr 116, poz. 1203, Nr 171, poz. 1800 i Nr 273, poz. 2703, z 2006 r. Nr 104, poz. 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1242 oraz z 2009 r. Nr 85, poz. 716, Nr 157, poz. 1241 i Nr 190, poz. 1474.

e) ust. 16 otrzymuje brzmienie:

„16. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej lub komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej przekazuje właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”,

f) po ust. 16 dodaje się ust. 16a – 16e w brzmieniu:

„16a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

16b. Prokurator, o którym mowa w ust. 1, podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

16c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, który zarządził kontrolę operacyjną albo wyraził na nią zgodę w trybie określonym w ust. 4.

16d. Wniosek, o którym mowa w ust. 16c, prokurator kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia kontroli operacyjnej.

16e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 16c, w terminie 14 dni od złożenia wniosku przez prokuratora.”,

g) ust. 18 otrzymuje brzmienie:

„18. Zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub niemające znaczenia dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu,

protokolarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Żandarmerii Wojskowej, który wnioskuje o zarządzenie kontroli operacyjnej.”,

h) po ust. 18 dodaje się ust. 18a w brzmieniu:

„18a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 18, organ Żandarmerii Wojskowej jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”;

2) w art. 32:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej lub komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej w sprawach o przestępstwa, o których mowa w art. 31 ust. 1, może zarządzić na czas określony czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego wojskowego prokuratora okręgowego, którego na bieżąco informuje o wynikach przeprowadzonych czynności. Wojskowy prokurator okręgowy może zarządzić zaniechanie czynności w każdym czasie.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przed wydaniem pisemnej zgody właściwy wojskowy prokurator okręgowy zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi potrzebę przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej lub komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej przekazuje właściwemu wojskowemu prokuratorowi okręgowemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Zgromadzone podczas wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 i 2, materiały niezawierające dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania

karnego lub niemające znaczenia dla toczącego się postępowania karnego podlegają niezwłocznemu, protokołarnemu i komisijnemu zniszczeniu. Zniszczenie materiałów zarządza organ Żandarmerii Wojskowej, który wnioskował o zarządzenie czynności.

6b. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 6a, organ Żandarmerii Wojskowej jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania właściwego wojskowego prokuratora okręgowego.”;

3) w art. 33 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej lub komendant oddziału Żandarmerii Wojskowej, za zgodą Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, przekazuje właściwemu wojskowemu prokuratorowi okręgowemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania czynności, o których mowa w ust. 1. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r. Nr 29, poz. 154) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 27:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez ABW w celu realizacji zadań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2, gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Szefa ABW, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków,”

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 8 i 9, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1a i 7. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.”

e) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Szef ABW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”

f) po ust. 15 dodaje się ust. 15a – 15g w brzmieniu:

„15a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

15b. Prokurator Generalny podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

15c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek Prokuratora Generalnego, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, o którym mowa w ust. 2.

15d. Wniosek, o którym mowa w ust. 15c, Prokurator Generalny kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia zakończenia kontroli operacyjnej.

15e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 15c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez Prokuratora Generalnego.

15f. O zachowaniu materiałów z kontroli operacyjnej, które są istotne dla bezpieczeństwa państwa, orzeka Sąd Okręgowy w Warszawie na pisemny wniosek Szefa ABW złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego. Sąd przed wydaniem postanowienia zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności z materiałami zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej, której wniosek dotyczy.

15g. Przed wydaniem pisemnej zgody, o której mowa w ust. 15f, Prokurator Generalny zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek.”,

g) po ust. 16 dodaje się ust. 16a w brzmieniu:

„16a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 16, Szef ABW jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania Prokuratora Generalnego.”;

2) w art. 29:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przed wydaniem pisemnej zgody Prokurator Generalny zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi potrzebę przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku potwierdzenia informacji o przestępstwie określonym w art. 5 ust. 1 pkt 2 Szef ABW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone w wyniku wykonywania czynności. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”;

3) w art. 30 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku potwierdzenia informacji o przestępstwie Szef ABW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone w wyniku wykonywania czynności. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów,

stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17:

a) w ust. 1 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„– gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Szefa CBA, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;”,

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 8 i 9, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1a i 7. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzonej w tej sprawie.”,

e) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego Szef CBA przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych

---

⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 158, poz. 1122 i Nr 218, poz. 1592, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 85, poz. 716, Nr 105, poz. 880 i Nr 157, poz. 1241.

materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”,

f) po ust. 15 dodaje się ust. 15a – 15e w brzmieniu:

„15a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

15b. Prokurator Generalny podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

15c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek Prokuratora Generalnego, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, o którym mowa w ust. 2.

15d. Wniosek, o którym mowa w ust. 15c, Prokurator Generalny kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od zakończenia kontroli operacyjnej.

15e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 15c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez Prokuratora Generalnego.”,

g) po ust. 16 dodaje się ust. 16a w brzmieniu:

„16a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 16, Szef CBA jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania Prokuratora Generalnego.”;

2) w art. 19:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przed wydaniem pisemnej zgody Prokurator Generalny zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi potrzebę przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku potwierdzenia informacji o przestępstwie określonym w art. 2 ust. 1 pkt 1 SzeF CBA przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone w wyniku wykonywania czynności. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 31:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez SKW w celu realizacji zadań określonych w art. 5, gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo będą nieprzydatne, sąd, na pisemny wniosek Szefa SKW, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może, w drodze postanowienia, zarządzić kontrolę operacyjną.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przedstawia się wraz z materiałami uzasadniającymi potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej.”,

c) w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzonej bezskuteczności lub nieprzydatności innych środków;”,

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Do wniosków, o których mowa w ust. 3, 6 i 7, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1a i 5. Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 6 i 7, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzonej w tej sprawie.”,

---

⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 218, poz. 1592 oraz z 2009 r. Nr 85, poz. 716.

e) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, Szef SKW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”

f) po ust. 14 dodaje się ust. 14a – 14e w brzmieniu:

„14a. Wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot.

14b. Prokurator Generalny podejmuje decyzję o zakresie i sposobie wykorzystania przekazanych materiałów. Art. 238 § 3 – 5 oraz art. 239 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

14c. Jeżeli w wyniku stosowania kontroli operacyjnej uzyskano dowód popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, w stosunku do którego można zarządzić kontrolę operacyjną, popełnionego przez osobę, wobec której była stosowana kontrola operacyjna, innego niż objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej albo przez inną osobę, na wniosek Prokuratora Generalnego, o zgodzie na jego wykorzystanie w postępowaniu karnym orzeka postanowieniem sąd, o którym mowa w ust. 2.

14d. Wniosek, o którym mowa w ust. 14c, Prokurator Generalny kieruje do sądu nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia zakończenia kontroli operacyjnej.

14e. Sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w ust. 14c, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku przez Prokuratora Generalnego.”

g) po ust. 15 dodaje się ust. 15a w brzmieniu:

„15a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 15, Szef SKW jest zobowiązany do niezwłocznego poinformowania Prokuratora Generalnego.”;

2) w art. 33:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przed wydaniem pisemnej zgody Prokurator Generalny zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi potrzebę przeprowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku potwierdzenia informacji o przestępstwie określonym w art. 5 ust. 1 pkt 1 Szef SKW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone w wyniku wykonywania czynności. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”;

3) w art. 34 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku potwierdzenia informacji o przestępstwie, Szef SKW przekazuje Prokuratorowi Generalnemu wszystkie materiały zgromadzone w wyniku wykonywania czynności. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem projektowanej ustawy, przez dokonanie niezbędnych zmian w przepisach prawa, jest:

- zapewnienie merytorycznej i efektywnej kontroli sądu i prokuratora nad czynnościami operacyjnymi organów ścigania,
- wprowadzenie przepisu zobowiązującego Prokuratora Generalnego (jako jedyne organu) do przedstawiania Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej corocznej jawnej informacji i liczbie ustawowo dozwolonych czynności, ingerujących w prawo obywatela do prywatności, przez poszczególne służby i efektach sądowego oraz prokuratorskiego nadzoru nad tymi czynnościami,
- zapewnienie nie tylko formalnej, ale i merytorycznej oceny podstaw faktycznych wnioskowanych czynności operacyjnych oraz zobowiązanie organów wnioskujących do przedstawiania materiałów uzasadniających wystąpienie ze stosownym wnioskiem do sądu,
- wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego oraz ustaw kompetencyjnych instytucji określanej w orzecznictwie sądowym jako „zgoda następcza”,
- zakaz wykorzystywania dowodów uzyskanych w wyniku kontroli procesowej oraz kontroli operacyjnej w innych postępowaniach niż postępowanie karne, w sprawach o przestępstwo w stosunku do którego możliwe jest zarządzenie takiej kontroli,
- nowelizacja art. 237, 238 oraz art. 239 K.p.k. w zakresie postępowania z utrwalonymi zapisami zbudnymi dla postępowania karnego oraz tryb postępowania,
- wprowadzenie w ustawach kompetencyjnych przepisów nakazujących odpowiednie stosowanie, w takich sytuacjach, znowelizowanych przepisów K.p.k.,
- informowania prokuratora o wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego niszczenia materiałów, które nie potwierdziły wcześniejszych informacji o popełnieniu przestępstwa,
- ustalenie procedury podejmowania decyzji o zachowaniu materiałów z kontroli operacyjnej, które są istotne dla bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 27 ust. 16 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu,
- ujednoczenie pojęć używanych w poszczególnych ustawach.

Przedmiotem zmian objęte będą zarówno przepisy Kodeksu postępowania karnego, jak również ustaw określających organizację, zadania i kompetencje organów ścigania, to jest:

- ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji,
- ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej,
- ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej,
- ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych,
- ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu,
- ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym,
- ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego oraz
- ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze.

Projektowane w niniejszej nowelizacji zmiany ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zostały przygotowane w związku z koniecznością częściowej, lecz pilnej zmiany przepisów regulujących zarówno procesową kontrolę rozmów, jak również sferę czynności operacyjnych poddanych kontroli sądu lub prokuratora. Potrzeba zmian jest podyktowana zwłaszcza tym, że procedury kontrolne muszą odpowiadać zasadom praworządności. Aby systemy niejawnego inwigilacji były zgodne z art. 8 Konwencji europejskiej muszą zawierać gwarancje prawne stosowane do kontroli działań właściwych służb. Zasada rządów prawa zakłada m.in., że ingerencja ze strony organów władzy wykonawczej w prawa jednostki powinna być przedmiotem skutecznej kontroli, która powinna być przeprowadzona przez organy sądowe, które zapewniają najlepszą gwarancję niezależności, bezstronności oraz stosowania właściwej procedury (Rotaru przeciwko Rumunii skarga nr 28341/95).

Kontrolę i utrwalanie rozmów w trakcie postępowania karnego regulują przepisy zawarte w artykułach 237 – 242 Kodeksu postępowania karnego.

Podstawy prowadzenia czynności operacyjnych oraz standardy kontroli ich zasadności i legalności określają ustawy regulujące organizację, zadania i kompetencje organów ścigania: ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawa z dnia 12 października 1990 r. o Straży

Granicznej, ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawa z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawa z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawa z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz o Służbie Wywiadu Wojskowego.

Trybunał Konstytucyjny, oceniając w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2005 r. sygn. K 32/04 istotę czynności operacyjnych wskazał, że ich tajność powoduje, iż osoba poddana kontroli operacyjnej nie jest w stanie uruchomić procedur i gwarancji, których wykorzystanie jest zależne od jej wiedzy i inicjatywy. Trybunał podkreślił, że niejawną działalność operacyjną organów ścigania, regulowaną w ustawach, pozostaje w naturalnym, nieusuwalnym konflikcie z prawem jednostki do prywatności, wolnością komunikowania się i tajemnicą komunikowania się, ochroną autonomii informacyjnej oraz konstytucyjną gwarancją sądowej ochrony praw jednostki. Taka sytuacja nakazuje zapewnienie efektywnego nadzoru nad czynnościami operacyjnymi, który będzie sprawowany przez sąd lub inny organ zewnętrzny.

Cecha niejawności kontroli operacyjnej czyni ją podatną na nadużycia, stąd konieczność zapewnienia sprawnego systemu kontroli w praktyce. Ujawniane przypadki wdrażania czynności operacyjnych mogących naruszać przepisy prawa budzą niepokój i wywołują zrozumiałe zainteresowanie społeczne liczbą stosowanych przez organy ścigania kontroli operacyjnych, a szczególnie podsłuchów. Konieczne jest więc zachowanie proporcjonalności w zakresie kształtowania rozwiązań wymagających ingerencji w sferę wolności obywatelskich z uwagi na względy bezpieczeństwa publicznego.

Przeprowadzona analiza ustaw wykazała brak koniecznej precyzji przepisów Kodeksu postępowania karnego, w części dotyczącej ogłoszenia postanowienia o zarządzeniu kontroli rozmów oraz procedury niszczenia zbędnych dla postępowania zapisów, istotne różnice w treści przepisów normujących sposób nadzoru sądowego nad wdrażaną lub kontynuowaną kontrolą operacyjną, możliwość poprawy jakości prokuratorskiego nadzoru i rozproszenie kompetencji paraliżujące przekazywanie informacji umożliwiających parlamentarną i społeczną ocenę skali podejmowanych działań operacyjnych. Pomimo podjęcia prac nad poselskim projektem ustawy o czynnościach operacyjno-rozpoznawczych uznano za niezbędną częściową nowelizację 9 ustaw.

Projekt ustawy zawiera przepis, umieszczony w nowelizowanej ustawie o prokuraturze, zobowiązujący jedynie Prokuratora Generalnego do przedstawiania Sejmowi i Senatowi statystycznych danych dotyczących kontroli operacyjnej stosowanej przez wszystkie uprawnione organy, kontroli i utrwalania rozmów oraz danych związanych z nadzorem sądu i prokuratora nad ich wdrażaniem. Stwierdzono bowiem, że Prokurator Generalny, jako jedyny organ, dysponuje pełnym zakresem informacji umożliwiających kontrolę parlamentu nad aktywnością organów ścigania w zakresie czynności, ustawowo dozwolonych, ingerujących w konstytucyjnie chronione prawa obywateli. Ponadto Prokurator Generalny kieruje prokuraturą, która jest organem ochrony prawnej.

Wprowadzane przepisy usuwają dotychczasowe kontrowersje i przesądzą, że coroczne informacje Prokuratora Generalnego będą miały charakter jawny (art. 2 pkt 2 projektu ustawy).

Wprowadzone do Kodeksu postępowania karnego i ustaw kompetencyjnych katalogi szczególnie niebezpiecznych przestępstw, w których jest możliwe przeprowadzenie kontroli i utrwalania rozmów lub kontroli operacyjnej, zdają się spełniać wymóg zapewnienia proporcjonalności wkroczenia w sferę dóbr osobistych jednostki w związku z prowadzonym postępowaniem karnym. Proponowane zmiany rozstrzygają jednak kontrowersje związane z zakresem wykorzystania materiału dowodowego uzyskanego w toku niejawnej kontroli rozmów. Uznano, że dowody uzyskane za pomocą tych metod powinny podlegać ścisłej reglamentacji.

W konsekwencji wprowadzono do Kodeksu postępowania karnego, w projektowanym art. 237 § 8, przepis o wykorzystywaniu tego rodzaju dowodów wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, które zostało wymienione w ustawowo określonym katalogu tych przestępstw. Podobne przepisy dotyczące tak ujętego zakazu dowodowego zawarto w innych ustawach kompetencyjnych, które są objęte niniejszym projektem. Treść przepisu nawiązuje do klauzuli proporcjonalności, wskazanej w art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Niniejszy projekt ustawy wprowadza w Kodeksie postępowania karnego oraz w ustawach kompetencyjnych instytucję tzw. „zgody następcej” – tj. sądowej zgody na wykorzystywanie dowodów pochodzących z kontroli procesowej lub operacyjnej, które wykaczały poza zakres postanowienia sądu zarządzającego tego rodzaju czynności i określa jednocześnie tryb jej uzyskiwania. Dotychczas bowiem sposób uzyskiwania zgody sądu na

poszerzenie zakresu przedmiotowego lub podmiotowego kontroli oparty był na wskazaniach zawartych w orzecznictwie sądowym. Niezwykle miarodajne w tym zakresie jest postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. sygn. I KZP 6/97, w którym wyrażono pogląd, że „uzyskane dowody pozwalające na wszczęcie postępowania karnego lub mające znaczenie dla toczącego się postępowania (art. 19 ust. 15 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji) to dowody popełnienia przestępstw określonych w art. 19 ust. 1 tej ustawy. Uzyskane w czasie kontroli operacyjnej dowody popełnienia przestępstw – określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji – przez osobę inną niż objęta postanowieniem wydanym na podstawie art. 19 ust. 2 tej ustawy albo popełnionych wprawdzie przez osobę nim objętą, ale dotyczące przestępstw innych niż wskazane w tym postanowieniu, mogą być wykorzystane w postępowaniu przed sądem (art. 393 § 1 zd. 1 K.p.k.) stosowany odpowiednio), pod warunkiem, że w tym zakresie zostanie wyrażona następcza zgoda sądu na przeprowadzenie kontroli operacyjnej (art. 19 ust. 3 ustawy o Policji, stosowany odpowiednio)”. Należy stwierdzić, że projekt ustawy w sposób kompleksowy reguluje procedurę uzyskiwania zgody następczej, przecinając tym samym dotychczasowe wątpliwości interpretacyjne.

Do podstawowych zadań państwa należy egzekwowanie prawa, w tym zapewnienie nieuchronności kary dla osób prawo to naruszających. Dlatego też ograniczenia w korzystaniu z konstytucyjnie gwarantowanych praw i wolności w odniesieniu do tej kategorii osób są dopuszczalne w szerszym zakresie. Skuteczność ścigania najpoważniejszych przestępstw wymaga stworzenia prawnych możliwości ubiegania się o zgodę na wykorzystanie utrwalonych w trakcie kontroli dowodów, nie tylko w czasie jej trwania, ale także po jej zakończeniu.

Wprowadzany do Kodeksu postępowania karnego artykuł 237a umożliwia prokuratorowi wystąpienie o zgodę następczą w sytuacji, gdy utrwalone zapisy rozmów wskazują na fakt popełnienia przestępstwa, które nie było przedmiotem postanowienia sądu o zarządzeniu kontroli albo popełnienia takiego przestępstwa przez osobę, która nie była wymieniona w tym postanowieniu. Wniosek prokuratora o wyrażenie zgody przez sąd na wykorzystanie w postępowaniu dowodów utrwalonych w toku kontroli będzie mógł dotyczyć jedynie najpoważniejszych przestępstw wymienionych w dotychczasowym ich katalogu, zawartym w art. 237 § 3 K.p.k. Ze względu na skuteczność ścigania, możliwość ubiegania się przez prokuratora o uzyskanie „zgody następczej” została ograniczona terminem dwumiesięcznym, który biegnie od daty zakończenia kontroli. Wskazany w ustawie termin

zobliguje prokuratora do bieżącej analizy utrwalonych rozmów oraz podejmowania, stosownie do sytuacji, nowych czynności procesowych. Z tego samego powodu określono termin, w jakim sąd powinien wydać postanowienie w przedmiocie „zgody następczej”.

Odpowiednie przepisy zawarto również w ustawach kompetencyjnych. Wskazują one jednak, że o zgodę sądu będzie można wystąpić dopiero po zakończeniu kontroli operacyjnej. Uznano bowiem, że w trakcie kontroli operacyjnej uprawniony organ będzie mógł ubiegać się o poszerzenie jej zakresu (zarządzenie uzupełniające) w oparciu o dotychczasowe przepisy, które określają przesłanki i tryb zarządzania tej kontroli. Projekt wskazuje, że do sądu o zgodę następczą występuje prokurator. Prokurator będzie zatem inicjował postępowanie przed sądem, który zarządził kontrolę operacyjną, po dokonaniu oceny przekazanych przez uprawniony organ materiałów z zakończonej kontroli (np. art. 3 pkt 1 ust. 15c, art. 4 pkt 1 ust. 16c projektu) .

Nowelizacja artykułów 237 § 2 i 238 Kodeksu postępowania karnego zmierza do określenia trybu postępowania w przedmiocie zniszczenia utrwalonych w toku kontroli zapisów rozmów, które nie mają znaczenia dla postępowania karnego. Uzupełniony art. 237 § 2 K.p.k. stanowi, że sąd, odmawiając zatwierdzenia zarządzanej przez prokuratora kontroli rozmów, w tym samym postanowieniu, zarządza zniszczenie wszystkich utrwalonych zapisów. Artykuł 240 K.p.k. umożliwia zaskarżenia tego postanowienia przez prokuratora. Zażalenie, co do zasady, nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia. W celu wyeliminowania możliwości definitywnej eliminacji utrwalonych zapisów, przed rozpoznaniem zażalenia prokuratora przez sąd odwoławczy, ustawa nakazuje wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia.

Wzgląd na zaufanie obywateli do organów państwa leżał u podstaw nowelizacji regulacji określających sposób i tryb postępowania z zapisami rozmów utrwalonymi zarówno w toku kontroli procesowej, jak i operacyjnej. Dodane w art. 238 K.p.k. przepisy normują dwie sytuacje, w których może nastąpić zniszczenie zbędnych w postępowaniu zapisów rozmów.

Projektowany art. 238 § 3 K.p.k. znajdzie zastosowanie, w przypadku gdy kontrola rozmów nie dostarczyła jakichkolwiek dowodów związanych z prowadzonym postępowaniem lub przestępstwem uzasadniającym wystąpienie o zgodę następczą. W tej sytuacji o zniszczeniu zapisów będzie decydował sąd na wniosek prokuratora. W tym zakresie nie przewiduje się udziału stron w posiedzeniu sądu, albowiem kontrola oceny dowodów

dokonana przez prokuratora i przez sąd stanowi dostateczną gwarancję respektowania interesów stron postępowania przygotowawczego.

W przypadku gdy w efekcie kontroli utrwalono rozmowy, których znaczenie wyjaśniano w toku dalszych czynności dowodowych (projektowany art. 238 § 4 i 5 K.p.k) postanowienie o zniszczeniu zbędnych – w podejmowaniu końcowej, merytorycznej decyzji – zapisów będzie podejmował sąd, po zakończeniu postępowania przygotowawczego. Ponieważ decyzja o zniszczeniu części lub całości zapisów rozmów będzie miała doniosłe znaczenie w sądowym postępowaniu dowodowym lub odwoławczym, jak również dla zagwarantowania realizacji prawa do obrony uzasadnionych interesów, przewidziano udział stron w posiedzeniu. Uprawnionymi podmiotami do wystąpienia z wnioskiem o zarządzenie zniszczenia zapisów będą, poza prokuratorem, również strony postępowania przygotowawczego oraz inna osoba, w stosunku do której stosowano kontrolę. Uznano bowiem, że prawo do prywatności uzasadnia stworzenie instrumentu ochrony tego prawa również osobom podsłuchiwanym, które nie kwestionują zasadności oraz legalności postanowienia o zarządzeniu kontroli i utrwalaniu rozmów.

Projekt ustawy przewiduje równocześnie nowelizację art. 239 Kodeksu postępowania karnego przez wskazanie okresu, na jaki może być odroczone ogłoszenie postanowienia o kontroli i utrwalaniu rozmów. Obowiązujący przepis przewiduje, że odroczenie ogłoszenia postanowienia osobie podsłuchiwanej mogło nastąpić do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Brak niezbędnej precyzji stwarza możliwość interpretacji przepisu, która pozwala na odroczenie ogłoszenia postanowienia, aż do uprawomocnienia się wyroku sądu. W konsekwencji osoba podsłuchiwana mogła wnieść zażalenie, na podstawie art. 240 K.p.k., dopiero w sytuacji, gdy zapisy utrwalonych podczas kontroli rozmów stanowiły podstawę faktyczną prawomocnego postanowienia prokuratora o umorzeniu postępowania przygotowawczego bądź prawomocnego (w przypadku skierowania aktu oskarżenia) orzeczenia sądu. Projektowane rozwiązanie wydaje się eliminować wątpliwości. Odpowiednią regulację wprowadzono również w projektowanym art. 237b K.p.k.

Przewidziane w projekcie zmiany ustaw określających organizację i kompetencje organów ścigania, w zdecydowanej większości, dotyczą wszystkich organów uprawnionych do stosowania niejawnych metod operacyjnych.

Daleko idąca ingerencja w sferę prywatności jednostki podczas prowadzenia czynności polegających na kontroli operacyjnej uzasadnia wprowadzenie szczególnych zasad

jej stosowania oraz sięgania po takie metody tylko w wyjątkowych sytuacjach, gdy inne środki dowodowe okazały się bezskuteczne lub będą nieprzydatne, jak również tylko w wypadku podejrzenia popełnienia szczególnie niebezpiecznych przestępstw. Stosowne zmiany w tym zakresie wprowadzono m. in. w projektowanym art. 3 pkt 1 lit. a.

Projektowane przepisy jednolicie definiują przesłanki stosowania kontroli operacyjnej, podkreślając jej subsydiarny charakter. Wyeliminowano prawdopodobieństwo zawodności innych środków, jako podstawę stosowania kontroli operacyjnej. Wnioskodawca ubiegając się o wyrażenie zgody przez prokuratora, a następnie o zarządzenie kontroli przez sąd będzie zobowiązany wykazać, że podjęte dotychczas działania wykrywcze były bezskuteczne albo inne metody w realizacji założonego celu będą nieprzydatne.

Projekt ustawy do wszystkich ustaw kompetencyjnych wprowadza niemal tożsame przepisy zapewniające merytoryczną kontrolę wniosku organu uprawnionego do stosowania kontroli operacyjnej na wszystkich etapach procedowania. Organy wnioskujące o zarządzenie kontroli oraz o przedłużenie okresu jej stosowania zobowiązane zostały do przedstawiania właściwemu prokuratorowi i sądowi materiałów, które potwierdzają okoliczności uzasadniające zastosowanie albo kontynuację kontroli operacyjnej (np. art. 3 pkt 1 lit. b projektu ustawy).

Należy jednak podkreślić, że organ nie będzie zobowiązany do przedstawiania całości materiałów. Obowiązek taki dotyczyć bowiem będzie wyłącznie tych materiałów, które poświadczają okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania lub kontynuowania kontroli. Organ zobligowany będzie zatem mógł dokonać wstępnej selekcji zgromadzonych materiałów pod kątem uzasadnienia wniosku o przeprowadzenie lub kontynuację kontroli operacyjnej.

Projekt przewiduje ponadto obowiązek przedstawiania materiałów uzasadniających zarządzenie czynności również w przypadku operacji specjalnych, zarządzanych po uzyskaniu pisemnej zgody prokuratora. Stwierdzono bowiem potrzebę pełniejszej kontroli metod operacyjnych, polegających na niejawnym nabyciu, zbyciu lub przejęciu przedmiotów pochodzących z przestępstwa albo na przyjęciu lub wręczeniu korzyści majątkowej, które wadliwie stosowane mogą nie tyle sprawdzać i dokumentować zaistniałe fakty, co wręcz kreować popełnienie przestępstwa.

W celu wzmocnienia nadzoru nad realizacją obowiązku niszczenia materiałów z bezskutecznej kontroli operacyjnej projekt ustawy wprowadza obowiązek powiadamiania

prokuratora, przez wszystkie uprawnione organy, o wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów uzyskanych w trakcie kontroli operacyjnej lub w toku operacji specjalnych, jeżeli zarządzone czynności nie doprowadziły do zebrania dowodów popełnienia przestępstwa. Zawarte w projekcie regulacje uzupełniają obowiązujące przepisy, nakazujące informowanie prokuratora o wynikach zarządzonych przez sąd albo za zgodą prokuratora czynności. Zapewniają jednocześnie nadzór prokuratora nad postępowaniem z materiałami, które uzyskano w toku wdrożonych czynności operacyjnych (np. art. 3 pkt 2 lit. e projektu ustawy).

Należy wskazać, że Policja lub inny podmiot po ocenie zgromadzonego materiału z kontroli operacyjnej, przekazuje ten materiał prokuratorowi z wnioskiem o wszczęcie postępowania lub włączenie go do już toczącego się postępowania a tym samym o możliwości ujawnienia tych materiałów w procesie karnym.

W przypadku przekazania materiałów z kontroli operacyjnej, które w ocenie prokuratora nie uzasadniały wszczęcia postępowania przygotowawczego albo okazały się nieprzydatne w prowadzonym postępowaniu, projekt ustawy przewiduje odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu postępowania karnego, to jest wystąpienie do sądu z wnioskiem o zarządzenie zniszczenia tych materiałów. Wystąpienie do sądu z wnioskiem o zarządzenie zniszczenia materiałów, które nie mają znaczenia dla postępowania karnego, stwarza jednocześnie gwarancję faktycznego skorzystania z uprawnień przez osoby, wobec których czynności operacyjne były prowadzone i daje możliwość wystąpienia z wnioskiem o zniszczenie materiałów pozyskanych w toku tych czynności (art. 238 § 3 – 5 K.p.k.).

Projekt ustawy przewiduje także zmiany poszczególnych ustaw kompetencyjnych, zawierających regulacje, które są tożsame w tych ustawach.

W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz w innych ustawach wprowadzono zmiany przepisów, które precyzują właściwość miejscową prokuratora okręgowego, podejmującego czynności w ramach nadzoru nad czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi organów Policji lub innego organu. Stwierdzono bowiem, że brzmienie obowiązujących przepisów jest niejasne i uznano jednocześnie, że wszelkie spory o właściwość prokuratora są niepożądane w tej fazie zbierania dowodów. Ustawa wskazuje zatem, że kompetencje w zakresie nadzoru nad policyjnymi czynnościami operacyjnymi przysługują Prokuratorowi Generalnemu lub prokuratorowi okręgowemu właściwemu z uwagi na siedzibę składającego wniosek organu Policji lub innego organu.

W związku z przekazaniem Prokuratorowi Generalnemu obowiązku jawnego informowania Sejmu i Senatu wyłącznie o danych dotyczących kontroli operacyjnej stosowanej przez wszystkie uprawnione organy, kontroli utrwalania rozmów oraz danych związanych z nadzorem sądu i prokuratora nad ich wdrażaniem, dokonano zmiany w art. 19 ust. 22 ustawy o Policji. Informacje wymienione w tym przepisie będzie przekazywać zgodnie z propozycją, minister właściwy do spraw wewnętrznych.

W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, w ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej oraz w ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym zmieniono przepisy odwołujące się do najniższego wynagrodzenia za pracę. W te miejsca wprowadzono pojęcie minimalnego wynagrodzenia za pracę, gdyż od dnia 1 stycznia 2003 r. weszła w życie ustawa z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679). Takie brzmienie przepisów zawarte jest bowiem w pozostałych ustawach kompetencyjnych.

Projekt przewiduje zmianę art. 36d ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej. Zgodnie z projektem materiały uzyskane w toku kontroli operacyjnej będą mogły być wykorzystane w toku postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe albo w postępowaniu kontrolnym, a nie jak dotychczas również w sprawie o wykroczenia lub wykroczenia skarbowe. Zmiana ta stanowi konsekwencję zakazu dowodowego wprowadzonego w art. 237 § 8 K.p.k.

Dostrzeżono również potrzebę uzupełnienia ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Agencji Wywiadu, która w art. 27 w dodanym ust. 15f przewiduje możliwość zachowania materiałów zgromadzonych podczas stosowania kontroli operacyjnej, które wprawdzie nie stanowią informacji potwierdzających zaistnienie przestępstwa, lecz są istotne dla bezpieczeństwa państwa. Projekt ustawy przewiduje, że o zachowaniu takich materiałów będzie orzekał Sąd Okręgowy w Warszawie na wniosek Szefa ABW, złożony po uzyskaniu zgody Prokuratora Generalnego. Uznano zatem konieczność sprawowania, przez organy zewnętrzne, nadzoru nad podejmowaniem decyzji o zachowaniu w dyspozycji uprawnionego organu materiałów pochodzących z kontroli operacyjnej. Mając na uwadze projektowaną regulację, po jej wejściu w życie, Szefowie Agencji ABW i AW, realizując obowiązki wynikające z art. 18 ustawy, dotyczące przekazywania niezwłocznie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesowi Rady Ministrów informacji mogących mieć istotne znaczenie dla bezpieczeństwa

i międzynarodowej pozycji RP; w takiej informacji, przed wydaniem postanowienia przez sąd, nie mogą zamieszczać materiałów z kontroli operacyjnej.

Ponadto w ustawach kompetencyjnych, w celu ujednoczenia stosowanych pojęć, zmieniono również brzmienie przepisów odnoszących się do odpowiedniego stosowania przepisu art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego lub ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego. Zastąpiono je wyrażeniem: „... art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego.”.

W tym samym celu dokonano również zmian w ustawach kompetencyjnych związanych z przekazywaniem prokuratorowi uzyskanych w toku czynności operacyjno-rozpoznawczych materiałów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania, przez wyeliminowanie z tych przepisów wyrażeń: „w razie potrzeby z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego”, „z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego” lub „z wnioskiem o zarządzenie wszczęcia postępowania karnego”. Należy zauważyć, że organ przesyła wyłącznie takie materiały, które pozwalają na wszczęcie lub mają znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, stąd też zbędne jest utrzymywanie powyższych przepisów.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 czerwca 2005 r. sygn. K 4/04, zakwestionował konstytucyjność przepisu ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej, dotyczącego przechowywania przez okres dwóch miesięcy po zakończeniu kontroli operacyjnej materiałów uzyskanych w czasie jej stosowania, „nieprzydatnych” dla celów uzasadniających przeprowadzenie kontroli. Jak podkreślono w orzeczeniu, sposób postępowania z materiałami uzyskanymi w wyniku kontroli operacyjnej należy do warunków istotnych, z punktu widzenia ochrony prawa do prywatności i autonomii informacji oraz wolności komunikowania się, a także zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. Mając na uwadze tożsamą treść i zakres regulacji przepisów ustawy o kontroli skarbowej oraz przepisów ustawy o Policji, ustawy o Żandarmerii Wojskowej i ustawy o Straży Granicznej, w projekcie ustawy zawarto też propozycje znowelizowania m.in. ust. 17 w art. 19 ustawy o Policji, ust. 18 w art. 31 ustawy o Żandarmerii Wojskowej oraz ust. 6a w art. 9f ustawy o Straży Granicznej.

W ustawie o Straży Granicznej zrezygnowano ponadto, w przypadku występowania o zarządzenie kontroli operacyjnej, z wymogu uzyskiwania zgody Komendanta Głównego Straży Granicznej na pisemny wniosek komendanta oddziału Straży Granicznej, który

występuje o taką kontrolę. Dodatkowo w ustawie o Policji przewiduje się uproszczenie procedury postępowania w tych wszystkich wypadkach, gdy wniosek o zastosowanie kontroli operacyjnej zgłasza Komendant Główny Policji, wskazując, że wniosek kieruje on bezpośrednio do prokuratora okręgowego. Powyższe rozwiązania powinny zatem przyczynić się do usprawnienia procedowania w sprawach o zastosowanie kontroli operacyjnej.

Nowelizacja i uzupełnienie przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (art. 2 projektu ustawy) jest następstwem wcześniejszych zmian, które zmierzają do zapewnienia merytorycznej i efektywnej kontroli nad czynnościami operacyjnymi organów ścigania. Przepis umieszcza nadzór w tej sferze wśród innych, podstawowych zadań prokuratury.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzenia regulacji

Celem projektowanej ustawy jest zapewnienie merytorycznej i efektywnej kontroli sądu lub prokuratora nad ustawowo dozwolonymi czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi organów ścigania, poddany mi kontroli sądu lub prokuratora, a ingerującymi w prawo obywatela do prywatności oraz zapewnienie chronionych prawem interesów osób trzecich.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływała ustawa

Z uwagi na zakres zmian zaproponowanych w projekcie ustawie, oddziaływać ona będzie przede wszystkim na sądy powszechne i wojskowe, prokuraturę powszechną i wojskową oraz na organy ścigania, tj. Policję, Straż Graniczną, organy wywiadu i kontroli skarbowej, Żandarmerię Wojskową, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Służbę Wywiadu i Kontrwywiadu Wojskowego oraz osoby, wobec, których stosowane są czynności operacyjno-rozpoznawcze.

3. Wyniki przeprowadzonych konsultacji społecznych

Projekt ustawy przesłano w ramach konsultacji społecznych: Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, Krajowej Radzie Sądownictwa, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Stowarzyszeniu Prokuratorów RP, Niezależnemu Stowarzyszeniu Prokuratorów „Ad vocem”, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iusticia”.

Krajowa Rada Sądownictwa i Stowarzyszenie Prokuratorów RP nie zgłosiły uwag do projektu. Sąd Najwyższy w nadesłanej opinii generalnie pozytywnie ocenił projektowaną regulację. Przychylnie oceniono instytucję zgody następczej, instytucję zakazu dowodowego z art. 1 pkt 1 lit. b projektu oraz określenie, kto jest właściwym prokuratorem w ustawie o Policji. Uwzględniono uwagi Sądu Najwyższego dotyczące zmiany brzmienia art. 237b i art. 238 § 4 K.p.k. oraz dotyczące zaskarżalności postanowień sądu w przedmiocie kontroli operacyjnej. Helsińska Fundacja Praw Człowieka pozytywnie oceniła kierunek proponowanych w projekcie ustawy zmian, wskazując przy tym, że zakres przekazywanych informacji statystycznych powinien być szerszy. Uwaga ta nie została uwzględniona.

4. Skutki finansowe i społeczno-gospodarcze ustawy

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków na rynku pracy, w sferze konkurencyjności wewnętrznej i zewnętrznej gospodarki oraz pozostanie bez wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego.

Projektowana ustawa wywoła pozytywne skutki społeczne w zakresie zapewnienia efektywnej, merytorycznej kontroli sądu lub prokuratora nad czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi poddanymi ich kontroli.

5. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy

Projekt ustawy udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337). Nie zostało zgłoszone zainteresowanie tym projektem w trybie powołanej ustawy.

6. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektowanej ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Minister Spraw Zagranicznych

DPUE-920-642-03-10/ma/3

SM-470

dot.: RM-10-31-10 z 5.03.2010 r.

Warszawa, dnia 8 marca 2010 r.

Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw* wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem *ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw* pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projekt nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Do wiadomości:

Pan Krzysztof Kwiatkowski
Minister Sprawiedliwości